

Література.

1. Державне управління: філософські, світоглядні та методологічні проблеми : [монографія] / [За ред. В.М.Князева]. – К.: Вид-во НАДУ: Міленіум, 2003. – 320 с.
2. Дюркгейм Э. Метод социологии / Дюркгейм Э. - М. : Наука, 1991. – С. 25.

КОНЦЕПТУАЛЬНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВНОЇ СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

*Сиченко О.О., к.е.н., доцент,
Дніпропетровський державний аграрний університет*

Корінні зміни в соціальній політиці держави – на національному та регіональному рівнях – повинні спиратися на відповідну правову базу. За двадцятирічну історію незалежності в Україні було прийнято понад сто законів, які встановлюють і регулюють відносини, пов'язані з питаннями соціальної політики [1]. Певною мірою значна кількість законів зумовлена необхідністю вироблення власної політики держави у сфері соціальних відносин. При цьому така політика повинна бути зорієнтованою на сучасний стан розвитку соціально-економічного стану держави. До того ж відсутність цілісної науково обґрунтованої концепції соціальної політики держави стала причиною зростання кількості нормативно-правових актів, предметом правового регулювання яких іноді є одні й ті самі питання.

Є певні проблеми з якістю підготовки соціальних законопроектів, через що виникає потреба у внесенні численних змін до відповідних законів. Прийняття значної кількості нормативно-правових актів у сфері соціальних відносин, яке не завжди є передумовою повноцінного захисту соціальних прав та гарантій громадян у державі (і навіть ускладнює процедуру їх реалізації) зумовлене наступними чинниками: необхідність вироблення власної політики держави у сфері соціальних відносин, яка була б зорієнтована на сучасний стан розвитку економіки держави; низька якість підготовки соціальних законопроектів; політична нестабільність у державі; прийняття низки популістських передвиборчих законів соціально орієнтованого спрямування; створення прецеденту економічно необґрунтованого розширення юридичних гарантій соціального забезпечення.

На загальнодержавному рівні необхідний основний Закон „Про основи соціальної політики”, закони „Про державні соціальні стандарти”, „Про соціальне партнерство”; потрібна система взаємопов’язаних документів, що забезпечує чітко сформульовану державну Концепцію соціального розвитку України на середньо і довгострокову перспективу.

До переліку пріоритетів соціальної політики в сучасній Україні доцільно віднести наступні. По-перше – у сфері зайнятості: структурна перебудова економіки в інтересах України та її населення; підвищення економічної активності; забезпечення ефективної, продуктивної, повної зайнятості працездатного і такого, що бажає працювати, населення; створення сучасних виробництв і робочих місць за рівнем продуктивності праці та культури організації; захист трудових прав та інтересів працівників за допомогою колективних переговорів, укладення угод і колективних договорів; сприяння суспільно корисного підприємництва.

По-друге – у сфері політики доходів: створення ефективної системи оплати праці, що забезпечує відтворення робочої сили; встановлення мінімальної заробітної плати на рівні прожиткового мінімуму; нормалізація на принципах соціальної справедливості політики доходів та податкової політики.

По-третє – у сфері соціального захисту населення: створення багато профільної системи захисту населення від соціальних ризиків, визначивши їх коло, форми і види соціального захисту; здійснення соціального захисту дитинства, сім’ї, працездатного населення, непрацездатних громадян.

По-четверте – в сфері охорони здоров’я населення: збереження і поліпшення здоров’я нації та її генетики; персоніфікація страхового і не страхового фінансування служб охорони здоров’я; підвищення професійного рівня і культури медичного обслуговування населення; демонополізація лікувально-профілактичної мережі; формування активної мотивації громадян до здорового способу життя; розробка і реалізація державних стандартів медичного обслуговування і здоров’я населення.

По-п’яте – сфера охорони довкілля: створення умов раціонального природокористування з мінімізацією шкоди середовищу діяльністю людини; екологічна реабілітація.

По-шосте – у сфері формування соціально-культурного середовища: культивування в суспільстві творчих цінностей (справедливість, моральність у праці, у побуті, взаємодопомога); підвищення цивілізованості соціального облаштування адміністративно-територіальні місць проживання людей; підвищення

ролі і якості загальної та професійної освіти; збереження мови і культури; соціальна інтеграція у сфері культури і освіти.

По-сьоме – у сфері галузевого розвитку соціального обслуговування: розвиток комплексу галузей соціального обслуговування населення як складової частини виробничо-галузевої бази національної моделі споживання, оздоровлення соціальної структури шляхом державної та суспільної підтримки нових творчих класів і соціальних груп.

Для досягнення основних цілей соціальної політики держави на загальнодержавному і регіональному рівнях виконавчої влади повинні нами бути зроблені певні заходи у відповідних напрямку, а саме:

— відновлення ролі доходів трудової діяльності в якості основного джерела грошових доходів населення й найважливішого стимулу розвитку виробництва та підвищення трудової активності працівників;

— забезпечення справедливого розподілу доходів на основі вдосконалення системи індивідуального оподаткування доходів і власності громадян;

— стимулювання використання доходів від трудової та підприємницької діяльності, доходів від власності для інвестування і кредитування соціально значущих програм;

— посилення адресності соціальної підтримки громадян;

— забезпечення стабільного фінансування соціальної сфери і соціальних програм.

Література.

1. Карпенко В.Я. Основи соціального законодавства України / В.Я. Карпенко // Управління проектами та розвиток виробництва: збірник наукових праць – Луганськ: Східноукраїнський державний університет, 2004. – № 2 (10). – С. 48 – 55.

ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ДО ФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ОСВІТНІХ ПОСЛУГ

Сірий Ю.М., здобувач,
Академія муніципального управління*

Якщо збільшується потреба суспільного господарства в високоосвіченій робочій силі й вслід за цим росте її відносна

---

* Науковий керівник – *Корецький М.Х., д.держ.упр., професор*